

Čís. 11790.

Učinil-li žalobce návrh na vydání rozsudku pro zmeškání hned při prvním roku, k němuž se zástupce žalovaného dostavil bez plné moci a při němž soud uložil tomuto zástupci, by předložil plnou moc ve lhůtě pod následky vyloučení, uchoval si žalobce nárok na vydání rozsudku pro zmeškání, nebude-li plná moc ve lhůtě předložena, a mohl se žalovaný vyvarovati těmto následkům tím, že v oné, po případě prodloužené lhůtě předložil plnou moc. Nestací, že žalovaný předložil plnou moc sice po vypršení lhůty, avšak před vydáním rozsudku pro zmeškání při napotomním roku, k němuž se zástupce žalovaného dostavil.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 508/32.)

K prvnímu roku dne 12. února 1932 nedostavili se žalovaní osobně, dostavil se však za ně Dr. S., aniž se mohl vykázáti plnou mocí. Soudce mu nařídil, by předložil plnou moc do osmi dnů a nařídil rok k ústnímu jednání na 26. února 1932. Při roku dne 12. února 1932 navrhl žalobcův zástupce vydání rozsudku pro zmeškání. Dr. S. předložil plnou moc žalovaných dne 24. února 1932. Při roku dne 26. února 1932, k němuž se Dr. S. za žalované dostavil, vynesl soudce rozsudek pro zmeškání podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i ústní jednání ze dne 26. února 1932 jako zmatečné a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval a znovu rozhodl maje za to, že plná moc předložená dne 24. února 1932, byla předložena včas, a že neměl proto při roku dne 26. února 1932 býti vynesena rozsudek pro zmeškání (sr. čís. 7516 sb. n. s.).

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud přehlíží, že zástupce žalující strany učinil návrh na vydání rozsudku pro zmeškání podle §§ 442 a 396 c. s. ř. hned při prvním roku dne 12. února 1932, kdy se zástupce žalovaných dostavil bez plné moci a kdy soudce mu uložil, by do osmi dnů předložil plnou moc pod následky vyloučení. Tímto návrhem uchovala si žalující strana nárok na vydání rozsudku pro zmeškání, nebude-li plná moc ve lhůtě předložena, jakž zřejmo z ustanovení § 38, 145 první odstavec c. s. ř. a žalovaní se mohli podle § 145 druhý odstavec a § 38 druhý odstavec c. s. ř. vyvarovat těmto následkům tím, že v oné, po případě prodloužené, lhůtě předložili plnou moc. Tuto vadu a z ní plynoucí následky neopravili žalovaní tím, že předložili plnou moc sice po vypršení lhůty, 24. února 1932, avšak před vydáním rozsudku pro zmeškání při ústním jednání ze dne 26. února 1932 a že se zástupce žalovaných k roku tomu dostavil. Neboť procesní úkon uložený straně musí vykonati strana neb její procesní zmocněnec (§ 34 c. s. ř.), by odvrátila následky promeškání, nikoliv soud, a nemůže proto promeškání žalované strany býti spraveno tím, že soudce nevynesl rozsudek pro zmeškání h n e d p o

marném vypršení lhůty v mezidobí mezi 20. a 26. únorem 1932 podle § 193 třetí odstavec c. s. ř., nýbrž teprve až při ústním jednání dne 26. února 1932. Je proto předložení plné moci opožděné a dostavení se zástupce žalovaných k roku 26. února 1932 bezvýznamné a nejde o zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. s. ř. Vychází-li odvolací soud z opačného náhledu, odvolává se na rozhodnutí čís. 7516 sb. n. s., nevystihuje smysl tohoto rozhodnutí.

Čís. 11791.

S hlediska § 379 ex. ř. nestačí osvědčení, že se odpůrce ohrožené strany vzdal obchodu, aniž bylo osvědčeno, v jakém stavu obchod byl, zda, a jaký výnos měl a z jakého důvodu odpůrce ohrožené strany tak učinil.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 517/32.)

Návrh na povolení prozatimního opatření k zajištění peněžité pohledávky odůvodňoval ohrožený tím, že se odpůrce vzdal obchodu. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právní jednání, opatření nebo nakládání dlužníka s jeho majetkem, uvedená v § 379 ex. ř. jsou jen tehdy způsobitelnými důvody pro povolení prozatimního opatření, jest-li jimi vydobytí pohledávky ohrožené strany zmařeno aneb značně stíženo. To, že se odpůrce ohrožené strany vzdal svého obchodu s auty a s motorovými koly, a ponechal si jen garáž pro předvádění automobilů, není o sobě ohrožením vydobytí pohledávky ohrožené strany, ano nebylo ani tvrzeno ani osvědčeno, že obchod ten byl jistým zdrojem odpůrcova příjmu, z něhož pohledávky věřitelů by mohly dojíti uspokojení. Neboť obchod může býti i pasivním a další vedení takového obchodu může spíše škoditi než prospěti zájmům věřitelů. Je-li tedy jen osvědčeno, že se odpůrce ohrožené strany vzdal obchodu, aniž bylo osvědčeno, v jakém stavu obchod byl, zda a jaký výnos měl a z jakého důvodu odpůrce ohrožené strany tak učinil, nelze z toho souditi, že odňal ze zásahu ohrožené strany jmění, které by k částečnému neb úplnému uspokojení ohrožené pohledávky bylo stačilo a že by vymáhání pohledávky bylo tím zmařeno nebo podstatně stíženo. Že odpůrce ohrožené strany má platiti vyrovnací kvoty nenasvědčuje tomu, že zrušený obchod s automobily a s motorovými koly byl dostatečným majetkovým zdrojem pro splnění závazků dlužníkových, ježto by se dlužník vzdáním se takového obchodu vydával nebezpečí obživenutí vyrovnacích pohledávek a takto by si sám svou hospodářskou zkázu přivodil.